

ΞΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES BERARD

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΜ ΠΙΛΦΕΡ

ΛΘΩΣ πάντα, έτσι κι' εκείνο τὸ χειμωνιάτικο βράδυ, σὸ τοῦτ' τῆς Βαρώνης Ρολέν, ἡ κουβέντα κατέληξε στὴ χειρομαντεία, στὴ χαρτομαντεία καὶ τὸν πνευματισμὸ. Ἄλλοι πίστευαν σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἄλλοι ἀμφέβαλαν κ' οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες γελοῦσαν περιφρονητικά.

Ὁ Φρανσις Τζὼκ, ὁ περίφημος ἄμερικανὸς χιουμοριστὴς, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔργα διαβαζόντουσαν ἀπληστα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀμερικανῶν κ' ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀνακατεῦθη καθόλου ὡς τῆς σιγμῆς ἐκείνης στὴν ὁμιλία, σηκώθηκε

μ' ἀσημένια σιγαροθήκη, ποὺ τὴν εἶχε ψαρέψει κάποτε ἀπὸ τὴν τσέπη ἑνὸς συνταξιδιώτου του σὸ τρέιν.

— Κι' ὅλες αὐτὲς οἱ προφητείες, ἐτάλ' ἔθυσαν ; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ βαρώνη Ρολέν τὸν Φρανσις Τζὼκ.

— Μιὰ, πρὸς μίαν κυρία μου, ἀπάντησε ὁ Ἄμερικανὸς χιουμοριστὴς. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ περίεργο σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ἄκουσε καὶ μόνη σας θὰ χριζεῖτε.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ Τόμ, ποὺ εἶχε ἀνάγκη ν' ἀλλάξη τὸν ἀέρα γιὰ τὸ ἀστυνομικὸν εἶχαν ἀρχίσει νὰ τοῦ γίνονται ἐνοχλητικοί, συνάντησε σὸ δημοσίον δρόμο τοῦ Μιλμπανκ κατὸν ἄλλον ταξιδιώτη ποὺ τοῦμοιαζε ἀρκετά. Τὸν πλησίασε κ' ἔτασε κουβέντα μαζί του. Ὁ ταξιδιώτης τοῦ εἶπε πὸς λεγόταν Τζὼν Βέβερ, πὸς ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Μεξικὸ ὅπου ὑπηρετοῦσε ὡς ἰσαποσιτὴς τοῦ στρατηγοῦ Κουρίττα καὶ πὸς πῆγανε στὴ Βοστώνη γιὰ νὰ παρουσιασθῆ μὲ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ στρατηγοῦ σὸν πεθερὸ του, τὸν περιήρμον τραπέζιτη Γκριτμαν.

Ἀμέσως ὁ Τόμ τέντωσε τ' αὐτὰ του κ' ἄρχισε νὰ ψωφεύη μὲ τρόπο τὸν ἐπιπλοτο Τζὼν. Τοῦ εἶπε πὸς κ' αὐτὸς πῆγανε στὴ Βοσῶν ἡ γιὰ κάποια κληρονομιά καὶ πὸς

σιγὰ γιὰ καὶ ἀθόρυβα πῆγε κ' ἀκούμπησε πλάι σὸ τζάκι, ὅπου τὰ ξύλα τοῖςβολοῦσαν.

— Ἄν μοῦ ἐπιτρέψετε, εἶπε, θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι σχετικὸ ποὺ συνέβη στὸν παλῆδ μου φίλο Τόμ Πίλφερ. Δὲ θὰ σᾶς κουράσω καὶ πολὺ, γιὰτὶ ἡ ἱστορία μου δὲν εἶνε μεγάλη.

Ὁ φίλος μου Πίλφερ εἶχε μεγάλῃ μαγία μὲ τὴ χαρτομαντεία. Πῆγανε ταχτικά στὶς μάγισσες καὶ εἶνε ὅσα τοῦ ζητοῦσαν γιὰ νὰ τοῦ οἰχνοῦν τὰ χαρτιά καὶ νὰ διαβάσουν τίς γραμμὲς τῆς παλάμης του. Ἦθελε, βλέπετε, μὲ κάθε τρόπο νὰ μάθῃ τὸ μέλλον.

— Βλέπετε στὴν παλάμη μου τὴ γραμμὴ τῆς τύχης; μοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Μιὰ μάγισσα ποὺ μὲ κύταξε χθὲς, μοῦ εἶπε πὸς δὲν θ' ἀργήσω νὰ γίνω πλούσιος. Μοῦ εἶπε ἀκόμα πὸς πολὺ σύντομα ὁ ταχυδρόμος θὰ μοῦ φέρῃ ἕνα γράμμα μὲ καλὲς εἰδήσεις.

Ἐντωμεταξὺ ὁμοῦ ὁ φίλος μου περιμένοντας τὰ πλούτη καὶ τὸ γράμμα μὲ τίς καλὲς εἰδήσεις, ἔσπευε ὅπως—ὅπως μὲ ὅτι ἀπᾶξ'ε ἀπὸ δω κ' ἀπὸ κει καὶ προσπαθοῦσε νὰ οἰκονομηθῆ ὅπως μποροῦσε. Μὲ καταλαβαίνατε τί θέλω νὰ πῶ ;

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους τῆς βαρώνης κύταζαν ἐλαφιστά μὲ τὸν Φρανσις Τζὼκ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀπάθεια τοῦς ὁμολογοῦσε πὸς εἶχε φίλο ἕνα κοινὸ λωποδύτη. Ὡστόσο τὸν διέκοψαν.

— Μιὰ μέρα—ἐξακολούθησε ὁ χιουμοριστὴς—ὁ Τόμ Πίλφερ συνάντησε μιὰ Βοηθῆ, μιὰ τσιγγάνα περιφνημὴ γιὰ τίς προφητείες τῆς, ἡ ὁποία τοῦ προφήτευσε μὲ κάθε λεπτομέρεια διὰ ὅσα θὰ τοῦ συνέβαιναν ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ὁ καυμένος ὁ Πίλφερ ἦταν περὶ τρεισενταχρισμῶν ! Ἡ τσιγγάνα τοῦ εἶπε πῆ μεταξὺ τῶν ἄλλων πὸς θ' ἄλλαξε πολὺ γρήγορα κοινωνικὴ θέσι καὶ πὸς θὰ φοροῦσε μιὰ λαμπρὴ στολὴ σάν τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεξικῶ.

Τοῦ εἶπε ἀκόμα πὸς θὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὰ χεῖρα του κάθε λογῆς νομισμάτια καὶ θὰ ἔκανε ἕνα μεγάλο ταξίδι.

— Ὅχι ἕνα, ἀλλὰ πολλὰ, σέφθηκε ὁ Πίλφερ, ἀφοῦ θὰ εἶται πλούσιος καὶ θὰ μπορῶ νὰ ταξιδεύω μὲ τὴ θυλακίτη μου.

Ἡ τσιγγάνα ἐπρόθεσε τέλος πὸς θὰ γίνῃ πολὺς λόγος στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸ ἄτομό του, καὶ πὸς θὰ τελεωθῆ τῆ ζωὴ του σὲ μιὰ ὑψηλὴ θέσι.

Ὁ καλὸς μου φίλος; χόρευε ἀπὸ τὴ χαρὰ του ὅσο αὐτολογίζεταν πὸς θ' ἀποκτήσῃ πλούτη, δόξες, τίμης. Γιὰ ν' ἀνταμείψῃ τὴν τσιγγάνα ποὺ τοῦ προφήτευσε ἕνα μέλλον τόσο λαμπρὸ, τῆς χάρισε

Ἡ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

Ὁ τῶς πρόεδρος τοῦ ἱατρικοῦ Συλλόγου κ. Βλαβιανός

Ὁ γρηαὶδὸς λόγιος... οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ποιητὴς κ.
Ἰωάννης Δαμβέρτης.
(Σκίτσα τοῦ κ. Σοφ. Ἀντωνιάδη)

δόξαζε τὴν τύχη ποὺ τοῦ παρουσίασε μιὰ τόσο καλὴ καὶ ἀπροσδόκητη συντροφιά.

Δὲν ξέρω ἐξακολούθησε ὁ Φρανσις Τζὼκ — τί συνέβη καὶ τί μεσολάβησε σὸ ταξίδι. Τὸ γεγονός ὁμοῦ εἶνε ὅτι ὁ Τόμ ἔφτασε μόνος του στὴ Βοσῶν ἡ μὲ τὰ χαρτιά τοῦ Τζὼν Βέβερ.

Ἐκεῖ, πῆγε κατ' εὐθείαν σὸν τραπέζιτη Γκριτμαν, παρουσιάστηκε ὡς Τζὼν Βέβερ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ συστατικὸ γράμμα τοῦ γαμπροῦ του στρατηγοῦ Κουρίττα. Ὁ τραπέζιτης τὸν ρώτησε γιὰ τὴν κόρη του, γιὰ τὰ ἐγγονάκια του καὶ γιὰ ὅλη τὴν οἰκογένειά του γαμπροῦ του.

Ὁ φίλος μου δὲν τᾶχασε καθόλου, ἀκούγοντας τίς ἐρωτήσεις αὐτῆς. Εἶχε ξεψαχνίσει τόσο καλὰ τὸν κακομοιρῆ τὸν Τζὼν, ποὺ ἤξερε λεπτομερῶς ὅτι ἀφοροῦσε τὴν οἰκογένειά του σ' αττηγὸ.

Ἀπάντησε λοιπὸν σὸν τραπέζιτη χωρὶς νὰ δυσκολυθῆ καθόλου καὶ τοῦ ἔδωσε τίς πληροφορίες ποὺ τοῦ ζητοῦσε. Οἱ τρόποι, ἡ ὁμιλία του καὶ τὸ παρουσιαστικὸ του ἔκαναν πολὺ καλὴ ἐντύπωση σὸν γέρο Γκριτμαν, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε ἂν ἤξερε νὰ μετράη χρήματα χωρὶς νὰ κινή λάθος.

— Βέβαια, ἀπάντησε ὁ Τόμ, ξέρω νὰ μετράω χωρὶς νὰ γελιέμαι.

Δὲν ἐγγυόταν καθόλου ὁμοῦ ὅτι δὲν θὰ γελοῦσε καὶ τοὺς ἄλλους.

— Ξερεῖς ἀφάρισε ; τὸν ξαναρώτησε ὁ τραπέζιτης.

— Βέβαια, ἀπάντησε ὁ Τόμ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔμορθε νὰ προσθέσῃ ὅτι ἡ ἀφάρισε ἦταν ἡ εἰδικότης του.

— Καὶ πρόσθεσε καὶ διαίρει ;

— Ὅλα διὰ τὰ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Τόμ. Ἀλλὰ ξέρω πρὸ πάντων νὰ εἰσπράττω στὴν ἐντέλεια χορήματα.

— Τότε, εἶπε ὁ Γκριτμαν, θὰ σὲ προσλάβω ἀπὸ αὔριο στὴν Τρεζ νεζὰ μου ὡς εἰσπράκτορα.

Τὴν ἄλλη μέρα παράγεται φόρσαν σὸν Τόμ τὴν εἰδικὴ στολὴ τῆς Τραπεζῆς—μυλὲ παντελόνι, σακκάκι μὲ κόκκινο γιανὰ καὶ χρυσὰ γαλόνια, κοσκέτο μὲ χρυσὰ σινοῖηττα — καὶ τὸν ἔστειλαν μαζί μ' ἕνα παλαιὸ ὑπάλληλο γιὰ νὰ εἰσπράξουν διάφορους λογαριασμοῦς.

Ἡ πρώτη προφητεία τῆς τσιγγάνας εἶχε πραγματοποιηθῆ. Μὲ τὴ στολὴ ποὺ φοροῦσε ἔμορθε μὲ μεξικανὸν στρατηγὸ ! Συγ-